

Svar (3/6 92):

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg har forelagt spørgsmålet for skatteministeren, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

(Se svaret på spm. nr. S 878).

Spm. nr. S 878

Til *skatteministeren* (22/5 92) af:

Riishøj (SF):

»Hvordan vil ministeren træffe afgørelse i forbindelse med, at der ifølge oplysninger i Skatteudvalget ikke kan opkræves CO₂-afgift for fiskerierhvervet efter de kommende bestemmelser i EF's mineralolie-direktiv, i hvilken forbindelse der bl.a. tænkes på, at erhvervet måske vil skulle betale CO₂-afgiften i blot et par måneder?«

Begrundelse

(Se begrundelsen til spm. nr. S 877).

Svar (3/6 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Rådet er ved at færdigbehandle et direktivforslag, som harmoniserer strukturerne for mineralolieafgifterne i EF. Som forslaget ser ud nu, skal fly og skibe, herunder fiskerfartøjer, friholdes for afgift. Direktivforslaget, der endnu ikke er endeligt vedtaget, skal træde i kraft den 1. januar 1993.

Efter CO₂-afgiftsloven, der trådte i kraft den 15. maj 1992, får erhvervslivet, herunder fiskerierhvervet, godtgjort hele afgiften frem til den 1. januar 1993.

Såfremt fiskerierhvervet skal friholdes efter dette tidspunkt, må CO₂-afgiftsloven ændres. Da fiskeriet i dag er fritaget for den almindelige energiafgift, men får godtgjort CO₂-afgiften, vil det være naturligt, at friholdelsen for den samlede mineraloliebelastning (energiafgift og CO₂-afgift) sker i form af en egentlig fritagelsesordning.

Jeg vil i givet fald fremsætte ændringsforslag til loven ved begyndelsen af næste samling, således at den gældende godtgørelsesordning ændres til en fritagelsesordning.

Spm. nr. S 879

Til *boligministeren* (25/5 92) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren straks tage initiativ til et møde med Realkreditrådet med henblik på at få løst det problem, som de ekspropriationsramte husejere på Amager er påført på grund af Øresundsforbindelsens etablering?«

Begrundelse

Det er aldeles urimeligt, såfremt de offentlige ekspropriationer i forbindelse med Øresundsforbindelsens etablering skal tvinge i hundredvis af uskyldige boligejere fra hus og hjem. Problemet opstår, fordi ekspropriationserstatningen (dagens salgsværdi) på grund af faldende ejendomspriser er lavere end den i ejendommen indestående gæld. Forskellen mellem den lovlige realkreditbelåning, 80 pct. af værdien, og lånets størrelse synliggøres kun, fordi værdien konstateres ved den offentlige ekspropriation. Såfremt ekspropriationerne ikke havde fundet sted, kunne boligejerne være blevet boende og have afviklet gælden i overensstemmelse med løbetiderne fastsat i pantebrevet. Problemet kan og bør løses ved, at kreditforeningerne yder et reservefondslån, som svarer til forskellen mellem 80 pct. af værdien (ekspropriationserstatningen) og lånets størrelse, og placerer dette lån i den nye ejendom på samme rente- og afdragsvilkår, som var gældende for det lån, der stod i den gamle ejendom.

Kreditforeningerne stilles ikke ringere herved, idet der som følge af ovenstående heller ikke var »lovlig sikkerhed« i den gamle ejendom. Det er ikke rimeligt, at et offentligt indgreb skal betyde, at kreditforeningerne får en fordel, og at boligejerne, som er de uskyldige ofre, ikke kan få en ny ejerbolig. Ovennævnte fremgangsmåde har alle tre kreditforeninger anvendt i forbindelse med »lovliggørelsen« af de ulovlige overbelåninger. Det vil derfor være moralsk forkasteligt, hvis kreditforeningerne ikke vil yde de uskyldige boligejere samme betingelser, som er ydet i forbindelse med alle de ulovligt belånte erhvervsjendomme.

En lignende ordning bør gælde for alle boligejere, der bliver bragt i samme situation på grund af offentlige indgreb.

Svar (3/6 92):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):